

Chết dưới tay Trung Quốc (Kỳ 10)

ĐỐI ĐẦU VỚI CON RỒNG TRUNG QUỐC – LỜI KÊU GỌI HÀNH ĐỘNG TOÀN CẦU

Peter Navarro & Greg Autry

Dịch giả: Nhóm dịch thuật cựu học sinh AIT

Phần III. CHÚNG TA SẼ CHÔN NGƯỜI THEO PHONG CÁCH TRUNG HOA

Chương 8 - Chết dưới tay hải quân biển xanh: Vì sao báo động đỏ từ việc gia tăng quân sự của Trung Quốc

Mọi quyền lực đến từ nòng súng.

— Mao Trạch Đông

Lần cuối cùng mà hầu hết người phương Tây biết đến đến quân đội Trung Quốc là ngày 4 tháng Sáu năm 1989. Đó là ngày xe tăng cán lên xác người và xe đạp xung quanh Quảng trường Thiên An Môn, trong khi lính đặc nhiệm say mê nổ súng vào những cái bia sống là những người biểu tình bị dồn vào các bức tường Tử Cấm Thành.

Kể từ lần đổ máu đó cách đây hơn hai thập kỷ, các nhà lãnh đạo Trung Quốc không hề có thái độ mềm mỏng hơn đối với bất đồng chính kiến. Cái thay đổi đáng kể chính là kho vũ khí quân sự của họ.

Trên thực tế, lục quân, không quân, và đặc biệt là hải quân Trung Quốc đã có bước Đại nhảy vọt để trở thành đội quân được trang bị khủng khiếp nhất. Rủi thay, phần lớn những vũ khí mới sáng choang này lại đang nhằm thẳng vào chúng ta.

Đơn cử là vũ khí hủy diệt hàng loạt Đông Phong 31A. Đây là loại tên lửa đạn đạo liên lục địa (ICBM) tầm xa, phóng từ bộ phóng cơ động và khó theo dõi, khó phát hiện và luôn sẵn sàng mang đầu đạn hạt nhân có sức công phá 1 megaton¹ đến ngay cửa nhà bạn ở Des Moines hay Decatur.

Hay là tàu ngầm mang tên lửa hạt nhân lớp Jin trang bị tên lửa ICBM Ju Lang 2? Những tên lửa "Ngư Lang" này có thể được trang bị nhiều đầu đạn có khả năng thiêu rụi bất cứ thành phố nào tại Hoa Kỳ hay châu Âu.

Và nói về tàu ngầm, bạn có biết rằng trên hòn đảo nhiệt đới Hải Nam, tỉnh cực nam của Trung Quốc, hải quân đã xây dựng một căn cứ quân sự ngầm kiểu James Bond? Mục đích rõ ràng của cơ sở này là để che dấu cho những hạm đội tàu ngầm có thể ra vào căn cứ mà

không bị vệ tinh phương Tây phát hiện. Chính hạm đội này hiện nay thường xâm lấn vào lãnh hải Nhật Bản hoặc bám đuôi những tàu của Mỹ trên biển khơi.

Để kiểm soát trên biển khơi, tên lửa đạn đạo chống tàu DF-21D thực sự là kẻ thay đổi luật chơi hải chiến. Nó thực sự là ác quỷ phóng từ bộ phóng cơ động, tốc độ 10 lần âm thanh, nạp nhiên liệu rắn, được thiết kế nhanh chóng để đẩy Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ từ eo biển Đài Loan và biển Nhật Bản phải quay trở lại các bãi biển Hawaii; Và thần chết bất ngờ này chỉ có một mục tiêu là tàu sân bay *USS George Washington*, nơi có hơn 5.000 thủy thủ và phi công Mỹ.

Những vũ khí này có điếm gì chung? Đó là những vũ khí *tấn công* không phải dùng cho bảo vệ lãnh thổ, mà theo như Mike Mullen, Tổng tham mưu trưởng mô tả, là dành cho những cuộc "viễn chinh". Thật vậy, những vũ khí này là một phần của kho vũ khí được phát triển thần tốc có thể được sử dụng có hiệu quả chống lại Ấn Độ, Nhật Bản, và Việt Nam trong các cuộc xung đột khu vực. Nó cũng có thể được sử dụng hiệu quả như thế để giành phần kiểm soát của Hoa Kỳ với những tuyến vận tải biển trên thế giới như các quân cờ chiến lược, hay cuối cùng đánh chiếm Đài Loan trong một trận quyết đấu tổng lực.

Đô đốc Mullen đã nhận định sự mâu thuẫn giữa những gì mà các nhà lãnh đạo dân sự như Thủ tướng Ôn Gia Bảo nhấn mạnh "trỗi dậy hòa bình" và những gì trong thực tế, đó là sự phát triển quân sự nhanh nhất của một chế độ độc tài toàn trị kể từ những năm 1930:

Đầu tư mạnh mẽ gần đây [của Trung Quốc] trong năng lực viễn chinh hiện đại của hải quân và không quân có vẻ như xa rời một cách lạ thường ra khỏi các mục tiêu bảo vệ lãnh thổ đã tuyên bố. Mọi quốc gia đều có quyền tự bảo vệ mình và chi tiêu phù hợp cho mục đích đó. Tuy nhiên, khoảng cách quá rộng giữa những gì Trung Quốc tuyên bố và các chương trình quân sự của họ khiến tôi rất quan tâm đến kết cục cuối cùng. Thật vậy, tôi đã chuyển từ tò mò thành thực sự quan ngại.

Tất cả chúng ta *bên ngoài* Lâu Năm Góc cần quan ngại đến mức nào? Và cái gì thực sự đằng sau cái gọi là "trỗi dậy hòa bình" của Trung Quốc?

Cách duy nhất để trả lời chính xác những câu hỏi này là phân tích những gì mà lực lượng quân sự của Trung Quốc đang *làm*, chứ không phải là nghe toàn bộ những gì các nhà lãnh đạo dân sự đang *nói*. Đó là lý do tại sao trong bốn chương tiếp theo chúng ta sẽ đi sâu vào khả năng quân sự đầy ấn tượng mà Trung Quốc đang phát triển.

Chúng ta bắt đầu chương này với một cái nhìn thức tỉnh về những quân chủng dữ dội truyền thống của Trung Quốc, lục quân, không quân và hải quân. Sau đó, Chương 9 và 10 sẽ đề cập đến những phân tích đáng báo động hơn về hoạt động gián điệp hiện đại và "chiến tranh không đối xứng". Để hoàn thành phần đánh giá, chúng ta sẽ xem xét kỹ lưỡng sự trưởng thành đáng kinh ngạc của Trung Quốc về sức mạnh không gian và hiểu rõ hơn tại sao nước Cộng hòa Nhân dân này lại coi việc kiểm soát không gian là chiến lược tối thượng.

Đến hết bốn chương này, chúng ta sẽ hiểu rõ là người Mỹ không chỉ cần một "thời điểm thức tỉnh"² như Tổng thống Mỹ Barack Obama đã kêu gọi để thúc đẩy nền kinh tế. Chúng ta cùng với châu Âu, Nhật Bản, và phần còn lại của thế giới cũng cần một "thời điểm

Winston Churchill" để đánh thức chúng ta về mối nguy hiểm ngày càng tăng của một chế độ độc tài toàn trị được vũ trang mạnh mẽ cho hành động bá quyền khu vực và hướng vào sự thống trị toàn cầu.

“Những chiến sĩ phòng thủ Chosin” đánh lại “biển người” Trung Quốc

Vâng, tất cả chúng ta đều có những kỷ niệm về những bạn bè thiệt mạng, về biển người Trung Quốc tấn công chiến tuyến băng giá, những cuộc hành quân phá vây dài dằng dặc và đầy nguy hiểm, nhưng tôi cho rằng điều chúng ta còn ám ảnh nhất trong tâm trí là cái lạnh ghê gớm! Những đêm dài trong chiến hào hay hầm cá nhân, khi nhiệt kế chỉ quanh 40 độ âm, sẽ không thể nào quên.

— Cựu binh chiến tranh Triều Tiên Lee Bergee, Lính thủy đánh bộ Mỹ

Từ thời Mao Trạch Đông, Trung Quốc luôn áp dụng chiến lược quân sự dựa vào lực lượng áp đảo. Ngày nay, ngay cả khi Trung Quốc đã có quan điểm hiện đại về chiến tranh, họ vẫn duy trì quân đội thường trực lớn nhất thế giới. Đó là một đội quân mạnh mẽ 2,3 triệu quân; và số binh sĩ bộ binh đó đông hơn các lực lượng quân đội của Canada, Đức, Hoa Kỳ, và Vương quốc Anh cộng lại. Hơn nữa, các lực lượng bộ binh của Trung Quốc được trang bị cực tốt với kho vũ khí lớn nhất thế giới gồm xe tăng, pháo binh và xe bọc thép.

Chỉ riêng xe tăng, với 6700 chiếc, Trung Quốc vượt xa con số của Đài Loan là 1100, Hàn Quốc 2300, và Việt Nam khoảng 1000 chiếc. Ngay cả Mỹ, trong khi tiến hành hai cuộc chiến ở châu Á, cũng chỉ có khoảng 5000 xe tăng.

Điển hình của việc nhanh chóng chuyển qua công nghệ mới của Hồng quân Trung Quốc chính là xe tăng chiến đấu “loại 99”, đó là vũ khí tiên phong cho lực lượng bộ binh hiện đại hóa của Trung Quốc. Thiết kế của nó phần lớn được đánh cắp từ xe tăng Liên Xô trứ danh T-72. Cổ máy giết người công nghệ cao này kết hợp tất cả mọi thứ từ tên lửa điều khiển bằng laser và dẫn đường vệ tinh đến vỏ thép bọc thuốc nổ phản lực có thể vô hiệu hóa đạn chống tăng.

Về mọi mặt và trên tất cả, Hồng quân Trung Quốc là một lực lượng viễn chinh ghê gớm. Nó vẫn duy trì khả năng tấn công mạnh mẽ bằng làn sóng biển người cổ điển mà cả thế giới đã chứng kiến trong cuộc tấn công bất ngờ Ấn Độ năm 1962 hay cuộc tấn công vô cớ Việt Nam năm 1979.

Và với những âm mưu cùng các mối đe dọa của một Bắc Triều Tiên mất trí luôn xuất hiện trong báo chí ngày nay, trong khi Trung Quốc là đồng minh và bảo hộ lớn nhất của Bắc Triều Tiên, không ai ở Hoa Kỳ được quên vai trò của nước Cộng hòa Nhân dân này trong chiến tranh Triều Tiên. Cuộc tắm máu năm 1950 đáng lẽ chỉ là cuộc hành quân càn quét của lực lượng Liên Hiệp Quốc chống lại quân đội Bắc Triều Tiên đang trong cảnh túng quẫn. Thay vào đó, trong trận chiến then chốt của chiến tranh, từng làn sóng biển người

của Trung Quốc đã biến Chosin thành một địa ngục lạnh lẽo; và hàng ngàn thanh niên Mỹ, Anh, Úc, và Hàn Quốc đã đổ máu trong bùn lạnh dưới hỏa lực tàn nhẫn của Trung Quốc. Và cũng đừng quên, đây là cuộc chiến tranh không thương xót mà Mao Trạch Đông đã kéo dài một cách tàn bạo thêm hai năm nữa. Ông ta thậm chí còn hy sinh con trai của mình vào sự vô nghĩa trong khi làm việc đó chỉ để đọa đày ít nhất ba thế hệ người dân Bắc Triều Tiên vào cảnh nô lệ và đói kém.

Lực lượng Không quân tốt nhất mà con Rồng Trung Quốc có thể mua, ăn cắp hay ăn xin

Trò chơi chiến tranh, bao gồm phần mềm mô phỏng toàn diện do Rand chế tạo, đã chỉ ra rằng Hoa Kỳ có thể tiêu diệt máy bay Trung Quốc với tỷ lệ 6-1, nhưng người Mỹ sẽ thua.

— Tuần báo Hàng không (*Aviation Week*)

Trong khi Hồng quân của Trung Quốc dựa vào số người áp đảo thì không quân Trung Quốc đang trở thành không lực tốt nhất mà Trung Quốc có thể mua với "những đô la Walmart" của chúng ta hoặc với những thứ gián điệp của họ có thể ăn cắp.

Hãy xem chiến đấu cơ Shenyang J-11B và “cá mập bay” J-15. Shenyang J-11B là một máy bay phản lực hai động cơ, một bản sao nhái Sukhoi Su-27 của Nga. J-15 là máy bay có thể cất, hạ cánh trên tàu sân bay, là một bản sao giả mạo Su-33 của Nga.

Và đây là những trò hề không minh bạch về những máy bay giả mạo. Thoạt tiên, họ ký hợp đồng mua hàng và thỏa thuận cấp phép với Nga. Tuy nhiên, một khi Trung Quốc nhận được một hoặc hai máy bay, họ chỉ đơn giản sử dụng kỹ thuật đảo ngược để ăn cắp công nghệ của Nga và quay lưng lại với hợp đồng đã ký. Điều đó cho thấy không có danh dự giữa một tên trộm và một tên côn đồ.

Phản ứng trước việc bị mất cắp không những chỉ một mà đến hai lần như thế, một thành viên của Hội đồng Quốc phòng Nga, Đại tá Igor Korotchenko, đã tức giận và tỏ ý coi thường việc ăn cắp của Trung Quốc khi tuyên bố với Thông tấn xã Quốc tế của Nga rằng: "J-15 Trung Quốc sao chép khó mà đạt được các đặc tính hoạt động tương tự như máy bay chiến đấu Su-33 của Nga có khả năng cất hạ cánh trên tàu sân bay". Sau đó ông nói thêm, "Tôi không loại trừ khả năng rằng Trung Quốc có thể trở lại đàm phán với Nga về việc mua một lô đáng kể các máy bay Su-33". Vâng, hãy đợi đấy, ngài Đại tá.

Hay là nói về một máy bay đáng chú ý khác, J-17 "Thunder". Máy bay này không thu hút quá nhiều sự chú ý vì khả năng tấn công bằng tên lửa không đối không và không đối đất. Thay vào đó, nó đáng lưu ý vì minh họa cho một trong nhiều cách mờ ám mà nước Cộng hòa Nhân dân có được công nghệ quân sự nhạy cảm. Trong trường hợp này, Trung Quốc đã đi cửa sau của một "liên doanh" giả mạo với Pakistan và một số can thiệp của những kẻ cơ hội Pháp, để tạo ra con đường ảo thuật phá vỡ lệnh cấm vận vũ khí của Liên

minh châu Âu đối với Trung Quốc.

Và, nói về ảo thuật, không quân Trung Quốc gần đây đã lôi ra từ chiếc mũ bí ẩn những "máy bay không người lái" công nghệ tiên tiến, điều khiển từ xa và tự dẫn đường. Nó tương tự như những máy bay không người lái mà Mỹ đã sử dụng rất hiệu quả ở cả Afghanistan và Iraq.

Để đánh bóng khả năng mới của mình (và những đồ mới lấy cắp bản quyền) trước mặt Mỹ, Trung Quốc không chỉ ra mắt một máy bay *phản lực* không người lái tiên tiến tại triển lãm hàng không Trung Quốc tại Chu Hải. Các đơn vị tham gia triển lãm cũng đưa ra một đoạn video mô phỏng cảnh máy bay không người lái chỉ điểm mục tiêu là một tàu sân bay của Mỹ để rồi phi hành đoàn 5000 người Mỹ bị tiêu diệt một cách chính xác bởi một tên lửa Trung Quốc. Thật là một sự trở dậy hòa bình.

30 phút qua Tokyo, 10 phút tới Đài Bắc

Trong tất cả các máy bay của Không quân Trung Quốc, khiêu khích lớn nhất chính là máy bay chiến đấu tàng hình Chengdu J-20 "Black Eagle". Trong một sự xúc phạm tinh vi tới Mỹ, và có lẽ là một màn phô diễn hiếm thấy, lực lượng Không quân Trung Quốc đã hoàn thành chuyến bay thử nghiệm đầu tiên J-20 trong lúc Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ, Robert Gates, đang có một cuộc chuyến thăm viếng chính thức nước này. Tất nhiên, Gates đã là một đối tượng hoàn hảo cho trò đùa ngoại giao của Bắc Kinh, một cú chọc vào mắt người Mỹ.

Bởi vì chính ông Gates đã cố noi gương cố Thủ tướng Neville Chamberlain⁴ khi từng công khai khẳng định rằng Trung Quốc khó có thể sản xuất được một chiếc máy bay thế hệ thứ năm trước năm 2020.

Điều không vui về khi nói về máy bay tàng hình này là rõ ràng nó được thiết kế cho các cuộc tấn công không đối đất nhằm vào các nước láng giềng của Trung Quốc. Thật vậy, chiếc Black Eagle này của Trung Quốc vượt qua máy bay tàng hình F-22 của Mỹ trong một loạt các yếu tố vận hành và rất hiệu quả trong nhiệm vụ ném bom tấn công hơn là phòng không lãnh thổ. Những yếu tố này bao gồm cả khả năng chứa nhiên liệu cao và chiều cao cách mặt đường bằng đủ để đeo những vũ khí hạng nặng. Những yếu tố như vậy có ý nghĩa trong quan điểm chiến lược: Trong khi J-20 có lẽ là không đủ nhanh nhẹn để bảo vệ Trung Quốc chống lại máy bay chiến đấu hàng đầu của Mỹ, nó là một vũ khí rất hoàn hảo nếu mục tiêu là để lên vào Kyoto, Đài Bắc, hoặc Seoul, mang theo một số lượng lớn bom và tên lửa.

Làm thế nào Trung Quốc nhanh chóng có được loại công nghệ tàng hình phức tạp mà Mỹ phải mất mấy thập kỷ để nghiên cứu và hàng trăm tỷ đô la để phát triển, đó cũng là một câu chuyện lạnh gáy. Theo Tổng tham mưu Trưởng Croatia, Đô đốc Davor Domazet-Lošo, Trung Quốc kiếm được công nghệ tàng hình cơ bản từ cái xác của một máy bay chiến đấu tàng hình Mỹ bị bắn rơi ở Serbia vào năm 1999. Trong thực tế, ngay khi máy bay rơi, Trung Quốc đã cử rất nhiều gián điệp lũng tục khắp khu vực và mua bất kỳ bộ phận nào của máy bay mà nông dân địa phương và dân làng có thể nhặt được.

Cho dù nước Cộng hòa Nhân dân đang chuẩn bị sử dụng không lực để tấn công, các cuộc xâm nhập của không lực Trung Quốc đã buộc Nhật Bản phải xuất kích máy bay chiến đấu ngăn chặn gần 50 lần một năm, tức khoảng một lần một tuần và gấp đôi số lần Trung Quốc có các hành động khiêu khích vài năm trước đây. Không riêng gì Nhật Bản phải chịu những cuộc do thám này. Ấn Độ thường xuyên cáo buộc bị Trung Quốc xâm nhập vào không phận, đặc biệt là ở các khu vực tranh chấp gần Kashmir và Arundachal Pradesh. Bạn có thể thấy đó là *Bá quyền*?

Cảnh giác từ bầu trời đỏ buổi bình minh

Mục tiêu của quân đội Trung Quốc trong tương lai là để bảo đảm ưu thế hải quân ở vùng biển Tây Thái Bình Dương trong đường phòng thủ thứ hai từ quần đảo Nhật Bản tới đảo Guam và Indonesia. Sau đó, quân đội Trung Quốc sẽ tranh giành với lực lượng hải quân Mỹ ở Ấn Độ Dương và toàn bộ khu vực Thái Bình Dương.

— *Asahi Shimbun*

Trong khi lực quân Trung Quốc là hiện thân cho sự hung bạo và không lực Trung Quốc có những máy bay tốt nhất do mua hoặc ăn cắp, sự tăng cường của hải quân Trung Quốc chính là điều đáng lo ngại nhất của các nhà phân tích Lầu Năm Góc. Thật vậy, nước Cộng hòa Nhân dân đang tiến lên với tốc độ Dự án Manhattan⁵ để phát triển hải quân biển xanh có khả năng thách thức hải quân Mỹ. Mục tiêu đầu tiên của nó là để đẩy các hạm đội tàu sân bay của Mỹ ra khỏi Tây Thái Bình Dương và có thể sau đó chiếm lĩnh Đài Loan và cuối cùng triển khai lực lượng khắp toàn cầu.

Trung tâm của cuộc đấu tranh chiến lược tổng quát này là một vũ khí mang tính biểu tượng nhất trong lịch sử - hàng không mẫu hạm hùng mạnh. Hải quân Mỹ thích gọi những con tàu này là "bốn acre⁶ rưỡi lãnh thổ Mỹ di động", và chúng là xương sống của Pax Americana (Hòa bình của Mỹ) trên biển kể từ khi kết thúc chiến tranh Thế giới thứ II.

Trong thực tế, Trung Quốc biết quá rõ việc đối mặt trực tiếp với tàu sân bay Mỹ và đội hộ tống của nó là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn. Bên cạnh một phi đội gồm 75 máy bay cánh cố định và lên thẳng, một tàu sân bay điển hình như George Washington sẽ được bảo vệ chặt chẽ bởi một tàu tuần dương mang tên lửa dẫn đường hệ Aegis có thể đẩy lùi bất kỳ cuộc tấn công nào trên mặt biển. Tàu sân bay cũng sẽ được yểm trợ hai bên bởi một số tàu khu trục với tên lửa phòng không và có thể sẽ có ít nhất một tàu sân ngầm chạy xung quanh. Trong khi đó, dưới đáy biển, một hoặc nhiều tàu ngầm tấn công lớp Los Angeles chạy bằng năng lượng hạt nhân sẽ âm thầm hộ tống nhóm tàu hùng mạnh trên mặt biển; và, ít nhất là trong quá khứ, bất kỳ cuộc tấn công trực diện nào của hải quân Trung Quốc hiện có sẽ không tiếp cận được trong vòng 50 dặm mặt nước của đội tàu như thế.

Loại tàu sân bay khủng như thế mới giữ được Đài Loan khỏi sự khuất phục của lực

địa cho đến nay. Chính nỗi ám ảnh về hạm đội Thái Bình Dương buộc các chiến lược gia Trung Quốc luôn lo lắng về cơn ác mộng tồi tệ nhất: Rằng một ngày nào đó hải quân Mỹ có thể phong tỏa nút thắt trên biển đối với 80% lượng dầu nhập khẩu của Trung Quốc - eo biển Malacca - để trả đũa cho một kiểu xâm lược nào đó của Trung Quốc.

Đây tên lửa chống hạm, kia tàu sân bay

Được các nhà phân tích quân sự biết đến với cái tên là “Sát thủ của tàu sân bay”, tên lửa Đông Phương - 21D có thể thay đổi luật chơi của môi trường an ninh châu Á, nơi những đội hình chiến đấu với tàu sân bay của hải quân Hoa Kỳ đã và đang là bá chủ mặt biển từ chiến tranh Thế giới lần thứ II. Tên lửa DF -21 D là vũ khí duy nhất có khả năng tấn công vào những mục tiêu được phòng thủ chặt chẽ với sự chính xác tuyệt đối – một khả năng mà những nhà chiến lược hải quân Mỹ đang đau đầu tìm cách đối phó. — Hăng Thông Tấn AP

Bởi vì những nhà chiến lược quân sự Trung Quốc nhận thức được tầm quan trọng và sức mạnh của các tàu sân bay, họ đã nhanh chóng phát triển một chiến lược hai mũi nhọn. Một mũi nhọn liên quan đến đội hình chiến đấu đối trọng có tàu sân bay của chính Trung Quốc và mũi nhọn kia liên quan đến việc hoàn thiện tên lửa "diệt tàu sân bay" – được Lâu Năm Góc gọi một cách không thân thiện là “BAMer”, viết tắt của tên lửa đạn đạo chống tàu.

Chúng ta gọi việc hoàn thiện “BAMer” vì phải thật là một kỳ công khi bắn trúng đích một con tàu dù có kích thước lớn nhưng nhấp nhô trên đại dương cách xa hàng ngàn dặm. Đó là lý do tại sao Trung Quốc bận rộn trong việc xây dựng một mục tiêu mô hình tàu sân bay có hình chữ nhật ở trường bắn thử trên sa mạc Gobi (Hãy kiểm tra trên Google Earth, tọa độ này ở trên trang web của chúng tôi!).

Trong thực tế, tên lửa diệt tàu sân bay này của Trung Quốc là vũ khí thay đổi luật chơi tương tự như loại bom ngư lôi được thả từ các máy bay để phá hủy các tàu chiến lớn trên biển vào thời kỳ chiến tranh Thế giới thứ II bắt đầu. Bước ngoặt hải chiến xảy ra khi một máy bay hai tầng cánh của Anh mang duy nhất một quả bom ngư lôi loại này đã giúp đánh đắm tàu chiến khổng lồ mới hạ thủy của Đức Quốc xã – tàu Bismarck – trong hành trình đầu tiên của chiếc tàu này. Và sau đó Đô đốc hải quân Nhật Bản Yamamoto cũng đã dùng những bom ngư lôi loại này một cách thành công khi đánh chìm hết chiến hạm này đến chiến hạm khác của Hoa Kỳ trong trận thủy chiến Trân Châu Cảng.

Trong khi việc sản xuất các BAMer của Trung Quốc báo hiệu sự tuyệt chủng của các tàu sân bay Hoa Kỳ và đẩy lùi các tàu chiến của hạm đội Thái Bình Dương Hoa Kỳ về các căn cứ an toàn ở Hawaii, Trung Quốc nhanh chóng đóng các tàu sân bay của chính mình. Thật sự, tàu sân bay đầu tiên của Trung Quốc chắc chắn được hạ thủy ở cảng Đại Liên vào một thời điểm trong năm 2011; và phóng sự về con tàu này đã lôi cuốn sự tập trung khán giả trong suốt một giờ trên kênh truyền hình quân sự.

Câu chuyện này bắt đầu bằng việc Trung Quốc dùng một công ty ở Hong Kong làm bình phong để mua một tàu sân bay của Ukraine. Chiếc tàu sân bay này tên là Varyag, một tàu sân bay trọng tải 67.500 tấn đã từng là niềm tự hào của hạm đội Xô Viết.

Tuy nhiên, với sự sụp đổ của Liên Xô, việc xây dựng tàu sân bay Varyag này chưa bao giờ được hoàn tất. Hơn nữa, vỏ của con tàu sân bay này cũng đã bắt đầu bị rỉ sét trong một xưởng đóng tàu biển Đen ở Ukraine. Do đó, Trung Quốc sử dụng một công ty Hong Kong có những lãnh đạo công ty là những cựu sĩ quan quân đội Trung Quốc trước đây làm bình phong để mua con tàu trong một cuộc bán đấu giá với cái giá chỉ là 20 triệu đô la với danh nghĩa thủ đoạn là để làm một sòng bạc nổi ở Macao.

Biết được thủ đoạn trên của nhà cầm quyền Trung Quốc, Lầu Năm Góc Hoa Kỳ đã nhờ đồng minh Thổ Nhĩ Kỳ ngăn chặn việc tàu đi qua hải phận nước này. Tuy nhiên, vào thời điểm đó, quyền Bộ trưởng Ngoại giao, Giang Văn Xương, bay đến thủ đô Ankara của Thổ Nhĩ Kỳ với một khoản viện trợ kinh tế 360 triệu đô la như một khoản tiền hối lộ để giải tỏa sức ép của Lầu Năm Góc, kết quả là chính quyền Thổ Nhĩ Kỳ đã cho phép tàu sân bay được đi qua eo biển Bosphorus.

Tất nhiên là khi tàu sân bay Varyag đến Trung Quốc, nó không được kéo đến Macao mà đến cảng Đại Liên để phân tích và phục hồi. Những bức ảnh chụp mới đây cho thấy rằng con tàu đã được đưa vào xưởng sửa chữa và sơn lại màu sơn của hải quân Trung Quốc, mặt boong tàu làm sân bay đã được phủ lại, cũng như một cột ăng ten mới đã được lắp đặt. Và chẳng bao lâu nữa, nó sẽ được hạ thủy và đặt tên mới là Shi Lang.

Và đây nữa, chúng ta phải đánh giá cao óc khôi hài đen tối và cảm nhận lịch sử của giới quân sự Trung Quốc. Trong trường hợp này, Trung Quốc đã đặt tên con tàu sân bay đầu tiên của mình với cái tên Shi Lang, viên sĩ quan chỉ huy hạm Đội Manchu đã từng xâm lăng Đài Loan vào thế kỷ 17 và sau đó đã xem Đài Loan như là một quận của tỉnh Phúc Kiến. Chắc chắn giới quân sự Trung Quốc biết cách gửi một thông điệp cho thế giới.

Trong vòng vài năm sắp tới, Trung Quốc sẽ gửi đến một thông điệp to lớn hơn. Đó là việc hạ thủy một hạm đội có ít nhất 5 tàu sân bay đi vòng quanh thế giới – và không còn nghi ngờ gì nữa hạm đội này sẽ đối đầu với hải quân Hoa Kỳ.

Con Rồng 007 giữ vai trò “che giấu tàu ngầm”

Những tấm hình tối qua đã xuất hiện để xác nhận nỗi lo sợ ở Washington về việc Trung Quốc đang xây một căn cứ tàu ngầm năng lượng hạt nhân trên hòn đảo nhiệt đới. Những nhà lãnh đạo Lầu Năm Góc lo lắng rằng căn cứ bí mật gần Sanya trên đảo Hải Nam của Trung Quốc... có thể đe dọa những quốc gia châu Á và địa vị thống trị của Mỹ ở khu vực đó. Những tấm hình có được từ tạp chí quân sự Intelligence Review... cho thấy những đường hầm rộng lớn dẫn tới các hang động khổng lồ có khả năng giấu 20 tàu ngầm hạt nhân khỏi tầm quan sát từ các vệ tinh do thám.

— Theo Daily Mail

Một lực lượng tàu sân bay và hải quân biển xanh không thể coi là đầy đủ nếu không có một lực lượng tàu ngầm “hoạt động âm thầm, lặn sâu” mạnh mẽ hỗ trợ, và Trung Quốc đang âm thầm thiết lập những thứ sẽ sớm là một hạm đội lớn nhất trên thế giới. Trong thực tế, thế hệ tàu ngầm diesel mới nhất quá nhanh nhạy và yên lặng đến nỗi chúng có thể theo dõi tàu hải quân Mỹ mà không hoặc rất khó bị phát hiện. Quả thực, đã có cuộc đối đầu cho đến nay bị coi là nhục nhã của lực lượng hải quân Mỹ và gây bối rối khi nó xảy ra, khi một tàu ngầm tấn công lớp *Song* (Tống) loại 039 của Trung Quốc đã liêu lĩnh nổi lên mặt nước trong tầm phóng ngư lôi của tàu *USS Kitty Hawk* sau khi rình rập nhóm tàu sân bay này nhiều dặm mà không bị phát hiện.

Các tàu lớp *Yuan* (Nguyên) loại 041 mới hơn của Trung Quốc hoạt động yên lặng hơn và có khả năng hoạt động hoàn toàn dưới nước trong một khoảng thời gian dài hơn dựa trên hệ thống “Chân vịt không cần không khí” mới: chúng đe dọa hơn tới các tàu thuyền phương Tây ở khu vực phía tây Thái Bình Dương và eo biển quan trọng Malacca, điểm cuối hạm đội quyết định của con đường chuyên chở dầu tới Nhật Bản, Hàn Quốc và Đài Loan. Hơn nữa, để đảm bảo khả năng triển khai xa, Trung Quốc đã chế tạo một số tàu ngầm mang tên lửa lớp Jin loại 094, các tàu này được thiết kế để kéo đến bờ biển California và có thể bắn tên lửa đến tận Savannah, Missouri hoặc Savannah, Georgia.

Trong thực tế, đã có ít nhất một vài chứng cứ nào đó để khẳng định rằng nước Cộng hòa Nhân dân có thể đang diễn tập cho trận chiến quyết liệt cuối cùng ngoài vùng bờ biển California. Thomas McInerney, Trung tướng không quân Hoa Kỳ về hưu, đã xác nhận rằng hải quân Trung Quốc thực sự đã tiến hành việc phóng thử nghiệm ngoài khơi Los Angeles vào tháng 11 năm 2010 – trong khoảng thời gian ngay trước Hội nghị Thượng đỉnh G-20. McInerney đã bắt bình và có những lời lẽ sắc bén hướng tới Lầu Năm Góc:

Chúng ta sẽ có câu trả lời dứt khoát [từ Washington]. Đây không phải là máy bay do nó có chùm khói phía sau và hình dạng của chùm khói... Đó là một tên lửa được phóng ra từ một tàu ngầm. Các bạn có thể thấy hướng đi của nó được điều chỉnh, và sau đó nó bay theo một đường đạn rất mượt mà, có nghĩa là hệ thống dẫn đường đã hoạt động.

Trong khi Lầu Năm Góc phủ nhận nhanh chóng và quyết liệt sự dính líu của Trung Quốc, họ vẫn không thể xác định được chiếc máy bay đặc biệt nào đã để lại vệt khói này. Nhưng sự thực ở đây là chính các chuyên gia quân sự đang tranh luận có thể có việc phóng tên lửa từ ngoài khơi thành phố Los Angeles. Sự tranh cãi sẽ không để lại bất cứ sự nghi ngờ nào rằng việc đầu tư vũ khí tấn công chiến lược của Trung Quốc đang được tiến hành nhanh chóng.

Điều đó đưa chúng ta về lại căn cứ tàu ngầm kiểu James Bond đã được đề cập trên đảo Hải Nam. Các hầm hình do Liên đoàn các nhà Khoa học Mỹ tiết lộ các lối vào đường hầm cao 20 mét được đào vào phía các ngọn đồi gần biển của hòn đảo, và ở nơi đó, các hang động lớn nhân tạo có thể che giấu hàng tá cho đến toàn bộ số tàu ngầm hạt nhân.

Có điều chú ý rằng căn cứ 007 mới này cũng có cầu tàu khử từ công nghệ cao, được sử dụng để che giấu các tàu ngầm khỏi việc bị phát hiện điện từ ở biển khơi; và Trung

Quốc rõ ràng muốn không ai phát hiện và động đến các tàu ngầm của họ. Thực vậy, trong một sự việc đã được công khai, năm tàu Trung Quốc – cả quân sự và thương mại – đã cố tình đi qua đi lại nhiều lần trước mũi chiếc tàu USNS Impeccable khi tàu này đang đi ở vùng hải phận quốc tế cách bờ biển Trung Quốc 75 dặm. Tàu Mỹ đã dùng cable kéo theo một dàn thiết bị dò âm thanh để theo dõi hoạt động của các tàu ngầm đến và rời khỏi đảo Hải Nam; và có thời điểm, đội tàu nhỏ tấn công của Trung Quốc đã thả những mảnh vụn nổi chặn đường đi của tàu Mỹ. Sự kiện này khiến Impeccable phải “dừng lại” khẩn cấp, sau đó các thủy thủ Trung Quốc dùng móc sắt tấn công dàn thiết bị dò âm thanh của Impeccable bằng những móc sắt. Hãy nhớ đến sự đối đầu nho nhỏ này khi bạn định mua các sản phẩm của Trung Quốc ở Walmart nhé.

Mọi sức mạnh quân sự đến từ xưởng máy quốc gia

Số lượng có chất lượng của riêng mình.

— Josef Stalin

Trong khi việc xem xét ngắn gọn của chúng ta về khả năng quân sự đang lớn mạnh của Trung Quốc có thể xóa tan nghi ngờ về việc cải thiện khả năng tấn công nhanh chóng, ít nhất một số nhà biện hộ của Trung Quốc sẽ nhanh nhẹn tranh cãi điểm này: trong hầu hết các chủng loại vũ khí, công nghệ của Mỹ vẫn thực sự ưu việt hơn cả.

Thực sự, trong nhiều trường hợp, các nhà biện hộ này sẽ đúng. Ví dụ, trong một trận không chiến, máy bay chiến đấu F-22 của Mỹ sẽ có khả năng bắn rơi đối thủ trong một phút ở New York. Tương tự như vậy, tàu sân bay Hoa kỳ Ronald Reagan và đội hộ tống của nó gần như chắc chắn cho các tàu sân bay mới của Trung Quốc xuống đáy biển trong thời gian ngắn. Nhưng, lòng ưu ái với công nghệ ưu việt của Mỹ bỏ qua một điểm quan trọng hơn nhiều – điểm nhấn mạnh sự điên rồ khi cho phép kẻ hám lợi và bảo hộ Trung Quốc phá hoại các cơ sở sản xuất Mỹ và làm suy yếu nền kinh tế của chúng ta. Điều này được thể hiện rõ nhất từ quan điểm rất sâu sắc của trung tá pháo binh Đức quốc xã, người đã bị bắt giữ ở trận chiến Salerno. Ông đã nói về sự vô vọng của vũ khí chính xác Đức khi chống lại một đồng trang thiết bị của Mỹ:

Tôi đã ở trên ngọn đồi này và chỉ huy một khẩu đội pháo với sáu súng chống tăng 88 mm, còn người Mỹ liên tục đưa xe tăng vào trận. Chúng tôi liên tục bắn hạ chúng. Cứ mỗi chiếc tiến lên, chúng tôi bắn cháy. Cuối cùng, chúng tôi hết đạn, còn người Mỹ thì vẫn không hết xe tăng.

Sự thật được nêu ra ở đây là Mỹ đã đánh bại được Hitler và Đức quốc xã không chỉ nhờ các binh sĩ vô cùng dũng cảm của mình, mà phần lớn hơn là nhờ sự áp đảo vô cùng mạnh mẽ của sức mạnh công nghiệp. Trong thực tế, trong hầu hết các loại vũ khí, Đức quốc xã đều đã có các vũ khí công nghệ vượt trội trong giai đoạn cuối của chiến tranh. Ví dụ, các xe tăng Panzer của Đức tốt nhất trên thế giới, các tàu ngầm của Đức tốt nhất, Bismarck là chiến hạm lớn nhất, và trong một số hạng mục, vũ khí của Đức đúng là không

có đối thủ vì họ có những tên lửa tầm xa duy nhất trên thế giới – tên lửa hành trình V1 và tên lửa đạn đạo V2 – và cả triển khai Me-262, máy bay phản lực đầu tiên của thế giới.

Tuy nhiên, những gì Mỹ đã có, chính là những xưởng máy lớn nhất thế giới. Và ngay khi “công xưởng của thế giới” này được chuyển sang phục vụ chiến tranh toàn diện sau trận Trân Châu Cảng, các nhà máy chế tạo ô tô khổng lồ và hiệu quả cao ở Detroit, nhà máy đóng tàu ở Maine, nhà máy hóa chất ở Ohio, và các nhà máy thép ở Pennsylvania đã cho ra lò con số vượt trội các xe tăng, máy bay, súng và bom. Kết quả là, lực lượng quân sự đã đánh bại nhanh chóng hai cỗ máy chiến tranh lớn nhất đã từng có trên thế giới.

Thực vậy, không ai hiểu được tính tất thắng của Mỹ rõ hơn đô đốc Yamamoto. Ông đã có hẳn một ngày sau cuộc tấn công đáng kinh ngạc bất ngờ vào Trân Châu Cảng, không phải trong trạng thái hân hoan mà đúng hơn là trong tình trạng trầm cảm và tuyệt vọng. Bởi vì, ông biết rõ rằng một nước Mỹ khổng lồ sẽ đáp trả; và với tình trạng công nghiệp Nhật Bản vào thời điểm đó, sẽ không phải là đối thủ của nước Mỹ lục địa.

Tuy nhiên, vấn đề quân sự đang phát triển ngày nay của Mỹ, chính là các nhà máy ô tô lớn nhất không còn ở Detroit, mà là ở các thành phố như Thành Đô, Cát Lâm, Nam Kinh, Vu Hồ, các nhà máy đóng tàu nhộn nhịp nhất ở Bột Hải, Đại Liên, Phúc Kiến, và Jiangnan; các nhà máy và lò cao có sản lượng thép hàng năm gấp mười lần so với các nhà máy thép của Mỹ là ở Trùng Khánh, Hà Bắc, Thượng hải và Thiên Tân.

Và đây là những gì mà cả Lầu Năm Góc và những Neville Chamberlain thời hiện đại ở Nhà Trắng và đòi Capitol cần hiểu rõ: máy bay chiến đấu J-20 của Trung Quốc không cần phải là tốt nhất thế giới nếu họ có thể tung ra 1000 chiếc để địch lại 187 chiếc F-22 của chúng ta.

Tàu ngầm tấn công lớp *Shang* (Thương) của Trung Quốc thực sự đâu cần phải tốt hơn tàu ngầm lớp *USS Los Angeles* hay tàu ngầm lớp *Astute* của Anh nếu chúng có nhiều đến mức có thể choán hết nửa Thái Bình Dương.

Và khi nói đến những tên lửa trên bộ phóng của Trung Quốc và trong các tàu ngầm mang tên lửa đạn đạo của họ, cần độ chính xác nào cho 100 đầu đạn nhiệt hạch nhằm vào giữa nước Mỹ để buộc chúng ta sẵn sàng công nhận quyền bá chủ của nước Cộng hòa Nhân dân đối với Nhật Bản, Đài Loan, Ấn Độ và Australia?

Đây là lý do tại sao chúng ta thực sự cần một “Thời điểm Winston Churchill”. Như Churchill từng nói về chiến tranh Thế giới thứ II:

Không có cuộc chiến tranh nào trong lịch sử để ngăn chặn bằng cách kịp thời hành động hơn cuộc chiến tranh vừa qua đã tàn phá những khu vực rộng lớn của địa cầu... nhưng không ai đã lắng nghe, và từng người chúng ta đều đã bị hút vào dòng xoáy khủng khiếp đó.

Trong thời điểm Churchill mới của chúng ta, chúng ta phải thấy rõ rằng để giành một chiến thắng trong cuộc chiến quân sự truyền thống chống lại một nước Mỹ đã nhượng bộ nhiều khả năng công nghiệp cho Trung Quốc, tất cả những gì Trung Quốc cần làm là phát triển (hoặc sao chép) một hệ thống vũ khí đáng tin cậy, và sau đó sản xuất

đủ số lượng để áp đảo lực lượng giỏi hơn về công nghệ của chúng ta.

Thực vậy, Trung Quốc đã hoàn thành bước thứ nhất rồi. Đã đến lúc phải thức giấc trước khi quá muộn. Đã đến lúc tất cả chúng ta phải hiểu nhiều hơn và rõ hơn mối quan hệ mật thiết tồn tại giữa nền tảng sản xuất quốc gia và sức mạnh quân sự.

---

¹ 1 Megaton tương đương với sức công phá của 1 triệu tấn thuốc nổ TNT. ND.

² Sputnik moment: Chỉ thời điểm Liên Xô phóng vệ tinh Sputnik làm thức tỉnh nước Mỹ buộc phải thúc đẩy công nghệ vũ trụ - ND.

³ reverse engineering – tháo rời bộ phận máy móc để tìm hiểu chất liệu, công nghệ gia công, sau đó tìm cách sản xuất giống hệt. Trong điện toán là cách tái dựng mã nguồn của một phần mềm. ND.

⁴ Neville Chamberlain - thủ tướng nước Anh trước thế chiến thứ II, được cho là cố tìm kiếm hòa bình bằng cách nhún nhường trước nước Đức quốc xã - ND.

⁵ Dự án Manhattan của Mỹ và đồng minh để gấp rút chế tạo ra bom nguyên tử trong Thế chiến II - ND.

⁶ Một acre = 0,4 hecta. ND.

⁷ Nguyên văn: Davey Jone's Locker là thành ngữ ám chỉ tàu bị chìm xuống đáy biển.

P.N. & G.A.

Nhóm dịch giả gửi trực tiếp cho *BVN*